

[Mogens Fog.]

Omfang, at det vil være umuligt for det offentlige at træde hjælpende til, kunde der være god Grund til, at vi alle bidrog til at afbøde de haarde Tab for de relativt faa af os, som tilfældigt blev Krigens Ofre.

I R. A. F. Komiteen har vi indhentet Oplysninger om hver enkelt bomberamt Families Forhold, og vi har foretaget Beregninger over de Skader, der er sket paa Indbo og Løsøre. Det maa erindres, at Hjemmene i et stort Antal Tilfælde blev totalt raserede, saa Rub og Stub gik tabt. Af de 460 Skemaer med Oplysninger, vi har indsamlet, tillader de 330 en nøjagtig Opgørelse af, hvor stor en Del af Skaden der ikke er dækket. Det viser sig, at de samlede Skader efter Forsikringsvurderingen andrager 5 424 303 Kr. for forsikrede og ikke-forsikrede tilsammen. Heraf vil Forsikringen antagelig dække 3 272 882 Kr. Hvis man yderligere fradrager den Hjælp, de bomberamte har modtaget fra Indsamlingen paa Frederiksberg, R. A. F. Komiteen og Frederiksberg Kommune, bliver der tilbage 1 761 716 Kr., som ikke er dækkede. Gaar vi ud fra, at Forholdene ligger nogenlunde paa samme Maade for de 130 Tilfælde, hvor Oplysningerne ikke har været nøjagtige nok til en eksakt Behandling, kan man beregne, at der i alt er Tale om ca. 2½ Mill. Kr., der udgør den Sum, de 460 bomberamte selv skal udrede for at faa repareret deres Hjem som før Katastrofen.

Jeg mener, det vilde være rigtigt, om Staten bidrog til at lette den store Byrde. Det er mit Indtryk, at de bomberamte paa Bornholm har opnaaet en større Støtte end de paa Frederiksberg og Sønder Boulevard.

Der har i den sidste Tid været skrevet en Del i Pressen om Frederiksberg Kommunes Forhold til disse Mennesker. Ikke mindst er der rejst en skarp Kritik imod den Maade, hvorpaa Kommunen har behandlet deres Boligproblem. Efter de Oplysninger, jeg har faaet, er denne Kritik berettiget. Adskillige af dem, som mistede Hus og Hjem den 21. Marts, bor endnu under meget primitive Forhold eller indkvarteret hos Venner og Familie. Den sjælelige Belastning, en saadan Feltfodstilværelse betyder, kan vist kun vurderes af dem, der selv har prøvet det. Det hævdes — selv om det lyder utroligt —, at man ikke har givet de bomberamte Fortrinsret til Boliganvisningen, og det maa virke som et Slag i Ansigtet paa dem, at det første Boligbyggeri, Frederiksberg Kommune planlægger, er en Luksusbebyggelse paa de nedbrændte Tomter, hvis Lejligheder vil blive

dyrere, end de fleste af de hidtidige Beboere er i Stand til at betale.

Jeg kan ikke se, det kan være Statens Opgave at komme dem til Hjælp paa dette Omraade. Frederiksberg Kommune bør tage Sagen i sin Haand og snarest søge at raade Bod paa de Fejl, der hidtil er begaaet.

Dernæst skal jeg tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Under Samlingsregeringen blev der udsendt et Cirkulære til Amtmændene og andre offentlige Myndigheder, hvori det blev dem paalagt at sørge for at holde Firmaer, som var sigtet for Værnemageri, ude fra alt Arbejde udført med Statsstøtte. Man har, saa vidt jeg ved, udført det paa den Maade, at man har udbudt Arbejderne i bunden Licitation. Imidlertid forlyder det nu inden for Byggekrede, at Regeringen forbereder en Ophævelse af det nævnte Cirkulære. Begrundelsen skal være, at Værnemagerlovene nu er gennemført, og at de sigtedes Konti er spærret.

Jeg vil gerne vide, om det er rigtigt, at et saadant Skridt er paatænkt. Det vilde være højst uheldigt, om det er Tilfældet. Værnemagersagerne er knap nok paabegyndt og vil ikke kunne føres til Afgørelse foreløbig, og selv om en Konto er spærret, kan Virksomheden dog holdes i Gang. Sagen er nemlig den, at de Firmaer, som paatog sig Arbejde for Tyskerne, paa mange Maader har konsolideret deres Virksomhed med Hensyn til Materialeanskaffelser o. s. v., saaledes at de ofte staa stærkt i Konkurrencen med nationalt renlivede Selskaber, der har afvist at arbejde for Besættelsesmagten. Vi skylder disse sidste, hæderlige Firmaer fortsat at drage Omsorg for, at de ikke underbydes af dem, der opsparerede sig en Reserve under Krigen paa Landets Bekostning.

Dette er i øvrigt kun et af de Omraader, hvor man ved en, skal vi sige snæver Administration har lagt Hindringer i Vejen for Mennesker, som klart og utvetydigt tog Afstand fra at hjælpe Besættelsesmagten. Jeg har set Eksempler paa, hvorledes Vognmænd, der maatte indskrænke eller standse deres Virksomhed, fordi de ikke vilde køre for Tyskerne, har betydeligt sværere ved at opnaa Benzin- og Gummitildeling end de Vognmænd, som kan henvise til en stor Kørsel under Krigen — i Besættelsesmagtens Tjeneste. Det er ikke Menneskejagt og Hævnfølelse, der faar mig til at opfordre til at gennemføre et Opgør paa det civile Omraade, men det er min Overbevisning, at det for vort Samfunds Fremtids Skyld er nødvendigt at stemple dem, der svigtede det nationale Fællesskab paa den ene eller